

XIV.

B e t æ n k n i n g

over

Forslag til Lov om Sagsførernes Afgang til Salær for Udførelsen af offentlige og beneficerede Sager.

(Afgivet af Landsthingets Udvalg den 28de Februar 1879).

Udvalget kan ganske slutte sig til de i Lovforslaget § 1 givne Bestemmelser om, at der bør tilstaa enhver til Udførelse af en offentlig eller beneficeret Sag beklippet Sagsfører et efter hans Arbejde afsaet Salær. Meningerne kunne være delte om, hvorvidt Størrelsen af det Salær, der i Genhold til de nu gjældende Bestemmelser tillægges de beklippede Sagsførere, mere eller mindre hyppig staar i Misforhold til det udførte Arbejde. Men det er i ethvert Fald klart, at saadanne Tilfælde maa forekomme, naar § 2 i Forordningen af 7de Marts 1827 for flere Retters Vedkommende med Hensyn til de kriminelle Sager opstiller som bestemmende Princip, at Salæret ikke skal indeholde en fuldstændig Betaling for Sagsførernes Arbejde, et Princip, der ganske naturligt i Praxis har maattet øve sin Indflydelse udenfor Forordningens Omraade. Det turde være indlysende, at dette ikke mindre end Bestemmelsen om, at de beklippede Sagsførere i beneficerede Sager for visse Retter kun skulle nyde Salær, naar de vinde Sagen, haade er ubilligt mod Sagsførerne, navnlig efter Emanationen af Loven af 1868 om Afgangen til Sagsførervirksomhed, og tillige svækker den Garanti for en behørig Behandling af de offentlige og beneficerede Sager, som Institutionen skulde yde. Det maa derfor ganske billiges, at de ældre Bestemmelser opgives, at der tilstaa de beklippede Sagsførere Salær for alle Retter uden Hensyn til Sagens Udfald, og at det overlades til Domstolene uden nogen Maximumbestemmelse at fastsætte Salærene i Forhold til Arbejdets Størrelse. Det tør antages, at der, navnlig ved den regulerende Virksomhed, som de overordnede

Domstole ogsaa paa dette Punkt vilde komme til at udøve, vil uddanne sig en Praxis med Hensyn til Fastsættelsen af Salærenes Størrelse, der vil stemme med Sagsførernes berettigede Krav og Befolkningens Larm.

Udvalget kan ligeledes slutte sig til Bestemmelserne i § 1 om Tiden naar og Formen, under hvilken det Salær, der tilkommer den beklippede Sagsfører, tilkjendes ham. Kun har man anset det for hensigtsmæssigt ved en indskudt Bemærkning at fremhæve, at den Kjendelse, ved hvilken Salæret fastsættes, naar Dom ikke senere skal affiges, ordentligvis bør affiges i det Retssmøde, i hvilket den paagældende Retshandling sluttes.

Lovforslagets § 2 indeholder den Afvigelse fra den nugældende Ret, at Sagsføreren, hvor Salæret ved Dommen er paalagt Kiltalte eller Modparten, skal være berettiget til at faae det ham tilkjendte Salær udbetalt af det Offentlige, umiddelbart efter at hans Hverv er tilendebragt, mod at det Offentlige indtræder i hans Ret efter Dommen. Naar Dommen imidlertid er appelleret, paahviler det den overordnede Ret, ogsaa for saa vidt det tilkjendte Salær angaar, at prøve den underordnede Retts Dom; men heraf følger, at Salæret i Tilfælde af Appel ikke kan siges at tilkomme Sagsføreren, førend endelig Dom er falden. Det forekommer derfor Udvalget mindre principrigtigt, at Sagsføreren, uanset Appellen, skal kunne forlange sig det ham ved den underordnede Ret tilkjendte Salær udbetalt, forinden